

villing, og uden at Bevilling er søgt, for det Andet, at den midlertidige Finantslov er bleven anvendt saaledes af Regeringen, at den har taget efter denne midlertidige Finantslov, hvad den mente at kunne tage efter den, og imellem 8 og 9 Mill. udover det paa Noget, som Regeringen kalder forventet Tillægsbevilling. Disse to Momenter ere saa exceptionelle, at den høitærede Minister ikke med nogen Frye kan klage over, at dette Lovforslag er blevet undergivet en usædvanlig Behandling; thi den Stilling, hvori den høitærede Minister har bragt sig selv, Thinget og Landet, er aldeles usædvanlig og aldeles exceptionel. — Det ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) fremsatte en Række meget findrige Bemærkninger; men de ramte jo for en meget væsentlig Del udenom. At følge det ærede Medlem i alle disse Bemærkninger vilde føre videre, end Thinget maaste ønskede. Jeg skal derfor kun fremdrage nogle enkelte Exempler paa Rigtigheden af, hvad han yttrede. Om de 2 Mill. Kr., som ere afholdte i Finantsaaret 1880—81, uden at Bevilling er erhvervet, og uden at Bevilling er søgt, sagde han jo, at disse Beløbs Afholdelse dels støtter sig paa særlig Lov, dels er det til Fortsættelsesarbejder o. Desl., og endelig have Finantsudvalget og Folkethinget om en stor Del Pøster udtalt, at de kunne afholdes paa forventet Tillægsbevilling. Det bemærker han til Forsvar for, at Regeringen har afholdt disse Udgifter for Finantsaaret 1880—81 uden Bevilling. Nu er det da velbekendt, at saavel Regeringen som hele Folkethinget og hele Landstinget, det ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) og hans Meningsfæller iberegne, altid have holdt paa, at Udgifter ikke kunne afholdes ifølge særlig Lov uden Bevilling paa Finantsloven, enten direkte eller paa § 28. En saadan Bevilling er jo imidlertid ikke kommen og ikke søgt, efterat det bekendte Tillægsbevillingslovsforslag var bortfaldet. Og naar det ærede Medlem sagde, at Finantsudvalget, at Folkethinget for en stor Del af disse Udgifter har udtalt, at de kunne afholdes paa forventet Tillægsbevilling, skulde jeg dog mene, at vi dermed ikke have udtalt, at de kunne afholdes uden Tillægsbevilling, og det er det, der er fket. Det ærede Medlem har baade ved sine tidligere Handlinger og sine Ytringer her idag været med til at hævde den Grundsætning, som vi Alle hævde, og som ligger ubevidst i det ærede Medlem, naar han ikke passer paa sig selv og udtaler sig fuldkommen regjeringsmæssigt, at Bevillingsmyndigheden staaer over Alt. Det har det ærede Medlem selv hævdet. Regeringen har ganske vist først ophørt at søge disse Bevillinger, efterat Regnskabsaaret var afsluttet; men det er jo lige saavel bekendt, at Tillægsbevillinger ere i saadanne Tilfælde baade søgte og givne, og, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds

baade idag og ved tidligere Leiligheder har gjort opmærksom paa, naar det ikke er fket i en Snes Aar, i den sidste Halvdel af Rigsdagslivet, saa er Lovsagen den, at saadanne Tilfælde, hvor det var fornødent, have ikke foreligget; men naar Tilfældene komme igjen, maa Reglen atter træde i Virksomhed. Det er ganske sikkert, at det hender ikke saa sjældent, at Folkethinget ved dets Udtalelser henvise eller afstille Pøster til regnskabsmæssig Afgjørelse, men det er jo underordnede Pøster, med hvilke dette sker, og her er der Tale om at henvise til regnskabsmæssig Afgjørelse Millioner paa Millioner. En saadan Henvisning til regnskabsmæssig Afgjørelse vilde være fra Rigsdagens Side en Opgivelse af Bevillingsmyndigheden. Men det Siendommelige ved disse to Millioner Kroner, som ere bleve afholdte, uden at Tillægsbevilling er erhvervet eller senere søgt, er desuden, at til disse to Millioner Kroner har kun Folkethinget for sit Bedkommende givet sit Samtykke, de have været behandlede her; men den høie Regering har slet ikke spurgt Landstinget, om det billigede disse Udgifter af to til tre Millioner Kroner, som stode paa Tillægsbevillingslovsforslaget for 1880—81, og desuagtet har den høie Regering afholdt dem. Det bliver naturligvis paa en vis Maade en Sag mellem den høie Regering og Landstinget, men fra den anden Side betragtet maa vi her hævde, at saavel Folkethinget som Landstinget skulde give deres Samtykke til Udgifters Afholdelse paa formel og lovmæssig Maade, for at Berettigelsen skal være tilfede. Men Regeringen har her forbigaaet det høie Landsting. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes den høie Regering, som netop i de sidste Aar uafbrudt har hævdet Landstingets Deltagelse i Bevillingsmyndigheden, hævder den langt stærkere, end vi her anse for rigtig, berettiget og besøiet, ved denne Leilighed fuldstændig kan forbigaa Landstinget og afholde disse Udgifter uden at have spurgt Landstinget, om det billiger eller ikke billiger dem. Med Hensyn til det Spørgsmaal, om en ordinær Finantslov bør forelægges, kan jeg ligesom de andre ærede Talere indskrænke mig til at hævde den Anskuelse, som Flerparten har i saa Henseende, og som tilstrækkelig debatteret ved 1ste Behandling. Men det kan ikke siges, at, hvis en ordinær Finantslov for indværende Aar blev forelagt, vilde vi slet ikke behøve nogen Tillægsbevillingslov. Det vilde kun være rigtig i det Tilfælde, at der tillige blev forelagt et Tillægsbevillingslovsforslag for 1880—81, og saa alle de under D. opførte Forslag bleve optagne paa henholdsvis den ene eller den anden af disse Love; kun i dette Tilfælde vilde det være rigtig. Det ærede Medlem, der bestandig ser Sagen fra Realitetens Standpunkt og slet ikke tænker paa, at der gives nogen Forpligtelse til at søge Bevillinger, men at man gjerne kan forbigaa det, naar der er reelle Grunde til at se bort derfra, rettede for-